

с удоволствие се съгласи, но обеща, че няма и други ръкописи, които искал да ми даде в знак на нашето приятелство.

Беше изтекъл месец юни на 1932 година. Преминал беше с него и она незабравим ден 16 юни, когато се видяхме за последен път с Валцаров. В този ден обстановката беше такава, че и двамата бяхме забравили за ръкописите. А той бе ми казал, че ще ги донесе във Военния клуб, където се хранех на обед и на вечеря. Там имаше постоянен човек /партньор/, който приемаше и предаваше кореспонденцията или други пратки, адресирани до студентите и живущите в клуба офицери. Нищо не беше оставено за мен. Много съжалявах, че така се беше случило, обаче след около три месеца същата година се зарадвах безкрайно много, защото получих по един непознат за мен човек изпратено от Валцаров любимото ми стихотворение, написано собственоръчно от него, заедно с писмо. Стихотворението и писмото бяха поставени в един обикновен син плик, на който с мастило беше написано:

За мичман II ранг Пешев

В писмото Валцаров ми пишеше следното:

19.IX.1932 г.

Кочеринско

Др. Пешев,

Пред вас кате че ли излязох в една твърде гадна роля - в ролята на лъжец, - пред теб и пред Держишев.

Но, вижвайте, в един такъв момент на многоляки чувства, на прощаване с другари, човек може да бъде разсеян. И ето аз не само че не бях забравил да отнеса в клуба ръкописите, но и бях с убеждението, че ги бях оставил. Една такава гибелна разсеяност. Едва преди един месец ги намерих между записките си и останах поразен от себе си и от обстоятелството, че съм останал пред вас

Пешев